ÎNDREPTAR LA SPOVEDANIE

CE ESTE PĂCATUL?

Păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu, călcare voită sau nevoită, cu ştiinţă sau fără ştiinţă, cu fapta, cu cuvântul, cu gândul.

Păcatul este necinstirea adusă lui Dumnezeu, ocară, dispreţuire, defăimare, nerecunoaştere şi vătămare adusă fiinţei Dumnezeieşti, dintr-un sentiment egoist.

Păcatul este necredinţă şi neîncredere în Dumnezeu, în legea Lui şi prea multă credinţă şi încredere în sine, până acolo că omul să-şi fie singur lege, pentru că de îndată ce ai călcat Legea lui Dumnezeu, ai urmat o altă lege, fie a ta, fie a diavolului.

Păcatul este îndepărtare de Dumnezeu şi în schimb apropiere de diavol, este îndepărtare de casa Tatălui şi păzire în ţară străină a porcilor diavolului.

Prin păcat toate lucrurile lui Dumnezeu sunt pornite împotriva scopului pentru care au fost făcute.

Gura n-a fost făcută de Dumnezeu ca să înjurăm cu ea, să bârfim şi să blestemăm pe aproapele, ci gura a fost făcută ca, cu ea, să vorbim lucruri folositoare sufletului.

Mintea nu ţi-a dat-o Dumnezeu ca, cu ajutorul ei, să găseşti argumentele care te îndepărtează de Dumnezeu, ci ca să găseşti argumentele care te apropie.

Ochii nu au fost făcuţi spre a privi ceea ce aduce vătămarea sufletului, ci spre a vedea creaţiile lui Dumnezeu şi spre a-I aduce mulţumiri.

Tot aşa urechile, mâinile, picioarele n-au fost create spre a ne îndepărta de Dumnezeu.

Ce urmări are păcatul. Răul pricinuit de el.

Prin păcat pierdem darul cel mai presus de fire ce-l avem de la Dumnezeu. Fără acest dar, sufletul rămâne slut, prostit, nesimţitor.

Păcatul îmbolnăveşte, tulbură, slăbănogeşte, rătăceşte şi întunecă sufletul şi trupul. Prin păcat pierdem fericirea veşnică a raiului; pierdem posibilităţile unirii cu Dumnezeu şi petrecerea împreună cu sfinţii; pierdem lumina veşnică şi odihna. Câştigăm iadul cu focul cel nestins şi cu întunericul cel ce este totdeauna. Prin păcat pierdem toate bunătăţile pe care le-am făcut înainte, căci Dumnezeu te va judeca în ceea ce te va găsi făcând.

De ai primit Canon după Pravila Bisericii, şi-l vei face, te vei mântui, iar de nu, păcatele rămân fără iertare. Orice creştin e bine să facă măcar o dată în viaţă Spovedanie generală. Păcatele nu pot intra în cer, fără Spovedanie nu intră în cer nimeni. Atenţie însă că diavolul are un şiretlic: când faci păcate, îţi dă curaj, iar când să le Spovedeşti, îţi aduce ruşinea. Să nu ne ruşinăm, fraţilor, la Spovedanie, ca să fim iertaţi, ci mai bine să ne ruşinăm de a mai face păcatele. Ce uşor este să te mântui… Vii la preot, spui păcatele, iar preotul spune: „Eu, nevrednicul preot şi duhovnic, te iert şi te dezleg cu puterea ce-mi este dată, în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.” Şi Hristos, în chip nevăzut, dezleagă lanţurile păcatelor tale, şi ceea ce zice preotul pe pământ face Hristos în ceruri. Aceasta este Taina Tainelor, nici îngerii, nici Arhanghelii, nici chiar Maica Domnului nu poate da dezlegarea păcatelor omului, ci numai preotul Domnului nostru lisus Hristos.

Spovedania

Nu plângi gândindu-te că ai pierdut Raiul?

Nu te cutremură mâhnirea adusă lui Dumnezeu?

Nu te înfioară Iadul?

Nu cauţi să-ţi dobândeşti starea pierdută?

Se mai poate ? - Da! Trebuie numai să vrei ...

Spovedania este o doctorie care vindecă sufletul rănit de draci, o doctorie ce strică otrava păcatului.

Spovedania întoarce pe păcătos de la diavol la Dumnezeu şi le pune din nou în legătură cu Făcătorul său.

Spovedania redă pe om curat lui Dumnezeu.

Spovedania pregăteşte sufletul şi trupul pentru primirea Sf. Trupului şi Sângelui Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Spovedeşte-te în Biserică măcar de patru ori pe an la acelaşi Duhovnic.

Când îţi faci examenul de conştiinţă găseşte-te vinovat, nu te justifica; gândeşte-te la următoarele puncte:

1. **Motivul sau scopul cu care sau pentru care ai păcătuit.**
2. **Intenţia ce ai voit de ai păcătuit.**
3. **Împrejurările.**
4. **Locul unde ai păcătuit.**
5. **Cât l-ai răspândit.**
6. **Şi de câte ori.**

Spovedania trebuie făcută cu zdrobire de inimă şi cu părere de rău. Zdrobirea inimii este supărarea şi durerea ce ţi se pricinuieşte când îţi aduci aminte de păcat.

Această durere nu stă numai în a simţi păcatul, a suspina şi a plânge pentru el, ci stă mai ales în a urî păcatul.

Scrie păcatele pe hârtie şi citeşte-le singur înaintea Duhovnicului. Mărturiseşte-te, nu te lăsa interogat. Întreabă când nu eşti sigur, vorbeşte mai bine decât să taci.

CELE 10 PORUNCI

PORUNCA ÎNTÂI

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.

Crezi în Dumnezeu?

Crezi în Sfânta Treime?

Îl adori pe Dumnezeu? Îl iubeşti? Îl cunoşti?

Te-ai silit spre a afla ceva despre Dumnezeu din cărţile Sfintei Scripturi, cărţile bisericeşti sau de altundeva? Ai fost atent la predica de la biserică?

Nu cumva crezi în farmece?

Crezi în reîncarnare?

Nu ai umblat pe la ghicitori, prezicători?

Nu faci spiritism? Crezi în superstiţii?

Nu crezi în vise? Crede numai în Dumnezeu. Visele sunt în majoritate de la diavol. Smereşte-te şi nu căuta interpretări, oricât de poet te-ai crede. Dacă Dumnezeu vrea ceva de la tine, va insista şi atunci, vorbind cu duhovnicul, vei şti cum să răspunzi.

Nu preţuieşti banul, mâncarea sau vinul, femeia sau bărbatul, mai mult decât pe Dumnezeu?

După spovedanie, nu cumva nu te-ai întors cu tot sufletul la Dumnezeu, ci ai căzut iar în păcate? Ai zis aşa doar de formă, ca preotul să-ţi dea dezlegarea?

Ai cârtit vreodată împotriva lui Dumnezeu?

Nu ai deznădăjduit din cauza vreunui necaz, supărare sau orice alt rău venit asupra ta?

Nu te-ai împotrivit adevărurilor şi învăţăturii creştine, eventual pentru că acea învăţătură nu-ţi convenea la momentul respectiv, zgândărindu-ţi conştiinţa?

Nu ai fost la adunările, ”bisericile” necredincioşilor? Dar conferinţe yoga, New Age, de practici orientale?

Eşti cumva mason sau atras de masonerie? (Să ştii că masoneria este o religie păgână şi sistem antihristic, care nu se poate concilia cu creştinismul!

Nu ai citit cărţile şi revistele lor cu scopul aflării altui adevăr decât cel al Bisericii?

Nu ai apărat necredinţa sau sectele sau mahomedanismul?

Nu te-ai închinat în bisericile sau casele lor de adunare?

Nu crezi în credinţe deşarte sau păgâneşti? Că mi-a ieşit cu coşul, îmi merge bine, mi-a ieşit cu plinul, sau cu golul etc.? crezi în zodii, horoscop, cum că natura, cosmosul, îţi dirijează viaţa, în loc să sfinţeşti tu locul, aşa cum te-a lăsat Dumnezeu?

Nu cumva cumperi sau primeşti ca daruri talismane sau obiecte vrăjitoreşti ca să-ţi aducă aşa-zisul noroc şi succes?

Este Dumnezeu centrul preocupărilor tale?

Ţi-ai pus întotdeauna nădejdea în Dumnezeu?

Crezi că există Rai sau Iad?

Crezi că va fi Judecată?

Nu te încrezi prea mult în bunătatea lui Dumnezeu şi în felul acesta nu te temi de judecată?

Nu cumva te încrezi în mod exagerat numai în raţiunea şi deşteptăciunea ta sau în abilităţile tale şi în alte calităţi pe care crezi că le ai?

Nu cumva crezi că te pot mântui doar faptele tale cele bune şi nu milostivirea şi mila lui Dumnezeu?

Nu cumva te-ai expus pericolului fără vreun motiv serios, ca să vezi dacă te va păzi Dumnezeu?

Nu cumva Îl ispiteşti gonind, de exemplu, prea repede cu maşina?

Nu crezi că Dumnezeu nu te mai poate ierta din cauza prea multelor şi grelelor tale păcate?

Ai cerut totdeauna ajutorul lui Dumnezeu?

Ţi-ai făcut regulat rugăciunile? Seara, dimineaţa, pe cât posibil şi în timpul zilei?

Ai fost atent la ce zici, conştient că vorbeşti cu Dumnezeu şi sfinţii?

Te rogi înainte şi după masă?

Îţi faci cruce şi o scurtă rugăciune (Doamne miluieşte, Doamne ajută) când pleci de acasă, intri în casă, treci pe lângă o biserică?

La Biserică mergi regulat? (adică cel puţin una din trei duminici)

La rugăciune şi în Biserică te gândeşti numai la Dumnezeu? Când nu poţi sta atent la slujbă, străduieşte-te. Dacă tot nu poţi, zi rugăciunea minţii – Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul – până îţi aduni gândurile.

Peste zi îţi mai aduci aminte de Dumnezeu?

Şi înainte de a face ceva I-ai cerut ajutorul?

Rugăciunile nu le spui câteodată numai din obicei sau să te scapi de-o îndatorire?

Nu te gândeşti în altă parte în timpul rugăciunii?

Nu-ţi vin gânduri că nu te mai poţi mântui?

Nu ai amânat pocăirea spre bătrâneţe?

Nu cauţi să mergi târziu la Biserică? Stai până la sfârşit?

Ca femeie, porţi un batic, o eşarfă, ca simbol al supunerii, cum că femeia nu este capul, ci trupul familiei?

Te-ai îmbrăcat decent/ă, sau cu pantaloni scurţi, fustă scurtă, şlapi (ca la plajă), buricul, spatele gol, pieptul dezvelit, haine strâmte, străvezii, machiaj?

Ai sărutat cu buzele rujate icoanele?

Pui suflet în textul rugăciunii sau le citeşti mecanic?

Nu râzi, nu vorbeşti sau nu te uiţi după lume în Biserică?

PORUNCA A DOUA

Să nu-ţi faci chip cioplit nici asemănarea vreunui lucru, din câte sunt în cer, pe pământ, în ape sau sub pământ, nici să te închini lor, nici să le slujeşti.

Nu cumva crezi că unii oameni sunt mari şi au valoarea pe care a avut-o Mântuitorul? Exemplu: filosofii sau şefii de religii. (Buda, Krishna, Mohamed, Confucius, Platon, etc.)

Ai crezut sau spus că toate religiile sunt bune, sau toţi creştinii, indiferent de credinţă, au aceeaşi credinţă, ignorând că tocmai sfinţii au mărturisit mereu cu credinţă unicitatea şi autenticitatea Ortodoxiei ca singura ce sfinţeşte desăvârşit omul?

Dacă cineva a spus un lucru contrar credinţei ortodoxe, l-ai aprobat ca să nu-l superi sau ca să termine mai repede? Dacă nu-ți cunoști credința, depărtează-te de acel om, dacă n-ai unde să pleci, taci. Chiar dacă ști câte ceva de-ale credinței, nu lungi vorba, că te vei tulbura și pe el nu-l convertești. Tăcerea să-ți fie cea mai tăioasă vorbă și exemplul, argument de bază.

Crezi în Sfintele Icoane? Te închini înaintea lor?

Nu cumva crezi în oameni – femeia ta, bărbatul tău, copilul tău, etc., adică ei sunt credinţa şi toată viaţa ta şi lor le-o închini cu totul?

Nu te închini vreunui lucru, banului, mâncării, băuturii sau altor plăceri?

Nu cumva mintea este singura ta lege şi faci numai ceea ce-ţi spune ea?

Nu cumva întreţii exagerat interesul faţă de tine, de viaţa ta, de averea şi bunurile tale?

Nu cumva cauţi să fii opulent, posedând hrană de prisos, îmbrăcăminte, comodităţi?

Nu cumva te caracterizează o sensibilitate exagerată (manie) pentru curăţenie şi ordine în casă?

Nu cumva cheltuieşti mult timp şi bani pentru înfrumuseţarea trupului tău, pentru aranjarea casei tale, sau a altor obiecte care devin centrul vieţii tale?

Nu cumva expui exagerat calităţile familiei tale (ale copiilor, soţului, fraţilor) şi îţi place să te lauzi cu însuşirile lor trupeşti sau sufleteşti, cu virtutile şi reuşitele lor?

Nu cumva îţi exprimi părerea sau judecata fără să-ţi fi fost cerută?

Nu cumva insişti pe părerea ta, fie că este dreaptă, fie că nu, fără să respecţi sau să discuţi şi părerile altora, cu scopul de a fi primită de ceilalţi, sau cu impertinenţă, sau cu siguranţă de sine?

Nu cumva nu ai discernământ şi răbdare să asculţi întreaga părere sau gândul interlocutorului tău şi îl întrerupi cu neruşinare?

Ai ocărât sau râs de alţii că se abţin de la cele lumeşti, că sunt credincioşi, că merg la Biserică sau se spovedesc des şi se împărtăşesc cu Sf. Taine?

Fumezi, mănânci sau bei prea mult, vorbeşti mereu, orice şi oriunde, dormi prea mult, stai prea mult la calculator, televizor, etc, închinându-ţi viaţa lor şi nu lui Dumnezeu? Fumatul este păcat prin faptul că devine viciu, că-ţi faci rău, că înfingi astfel un piron în sufletul tău de care diavoul se ţine să nu cadă indiferent că-l alungi prin Spovedanie, rugăciune sau post.

PORUNCA A TREIA

Să nu iei Numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.

Ai înjurat vreodată de Dumnezeu Tatăl sau de Mântuitorul Iisus Hristos?

Ai înjurat de Îngeri, Arhangheli? Ai înjurat de Sfânta Fecioară?

Ai înjurat de Sfinţi, Biserică, Paşte, Candelă, Icoane, Cruce şi altele?

Ai adus numele Domnului drept martor la o mărturie mincinoasă?

Ai luat altfel de mărturii: ochii tăi, viaţa ta, mântuirea sufletului tău? Căci Mântuitorul a zis: Vorba ta să fie DA-DA şi NU-NU; căci ce e mai mult vine de la diavol.

Ai drăcuit? Ai trimis pe alţii la dracu sau pe tine?

Ai obiceiul să blestemi pe cei ce-ţi fac rău? Mântuitorul ne-a învăţat să ne rugăm pentru ei. Când blestemi, chiar şi în forme mai ”politicoase” gen: ”să-ţi răsplătească Dumnezeu”, chemi judecata Domnului asupra cuiva, dar şi tu vei fi imediat judecat pentru ale tale. Mai bine rabdă răul, gândind că şi tu eşti păcătos şi poate ai supărat pe alţii. Să nu blestemăm copiii, părinţii, rudele si necunoscuţii.

Ai deochiat?

În Biserică şi mai grav, în Sf. Altar, te-ai purtat cu necuviinţă, nebăgând de seamă ce gesturi faci, cum vorbeşti, pe unde intri şi pe unde ieşi, alergând, plimbându-te fără rost prin biserică, râzând, vorbind prea mult, bârfind, şi altele asemenea?

Jurământ fals ai depus? Dar jurământ adevărat? Abuzezi de jurăminte pentru lucruri lumeşti? Ai pus pe altul să jure ca să îl crezi?

Ţi-ai pus în gând, ai promis, ai jurat să faci ceva bun şi n-ai împlinit?

Nu întrebuinţezi ca jurământ formula "zău", care este prescurtarea lui :"pe Dumnezeul meu"?

Nu faci glume răutăcioase sau măscări la adresa Ortodoxiei sau clerului?

Ţi-ai făcut semnul Sf. Cruci strâmb, sau neglijent?

Ai scuipat, vărsat, după Împărtăşanie? Ai sărutat icoanele după, sau copiii, sau pe altcineva, în acea zi?

Ai cerut în rugăciuni noroc, sau lucruri nefolositoare, sau răul cuiva? Ai scris astfel de lucruri în pomelnic?

PORUNCA A PATRA

Adu-ţi aminte de Ziua Domnului, şase zile să lucrezi, iar a şaptea să o serbezi.

Ziua Domnului este Duminica. Aceeaşi valoare o au şi toate sărbătorile instituite de Sfânta Biserică, de peste an.

Ţinut-ai toate Duminicile şi sărbătorile, cele însemnate cu Cruce roşie?

Ai fost la nunţi, cumetrii, petreceri, discotecă în post, zile de praznic împărătesc? Ai dansat la astfel de petreceri? Dansurile încălzesc sângele, dezleagă limba, dau loc ispitei.

Cei din casa ta, le-au ţinut, au fost la Sf. Biserică, nu i-ai oprit pentru vreun lucru?

Ai pus pe cei din firma ta să lucreze în Duminici şi sărbătorile mari de peste an? Cel ce, neobligat de patron/director, munceşte în sărbătoare, nimic nu foloseşte de bani şi pe Dumnezeu supără.

Să ştii că, precum spune Sfântul Cosma Etolianul: „Câştigul care se face duminica este afurisit şi blestemat şi [cu el] băgaţi foc şi blestem în casa voastră, şi nu binecuvântare”

Dacă din diferite motive firma ta lucrează în duminici ori sărbători, ai grijă ca profitul din aceste zile să fie strict direcţionat spre săraci?

Altora nu le-ai dat de lucru în aceste zile? Nu mergi prea târziu la Biserică?

Ziua Domnului o serbezi cum trebuie? Sau e pentru tine o zi obişnuită sau o zi de chefuri şi petreceri?

După masă citeşti cărţi folositoare, ziditoare de suflet?

Nu ai făcut sau ai participat la clăci, reuniuni, banchete?

Pe preoţi îi cinsteşti ca pe slujitorii lui Dumnezeu? Nu-i batjocoreşti? Nu-i bârfeşti spunându-le păcatele?

Te rogi pentru ei? Îi asculţi?

Te-ai dus la pescuit în zi de sărbătoare, zicând că doar atunci ai liber?

Te-ai atins de cele sfinte, ca femeie, în perioada de necurăţie lunară, în timpul celor 40 de zile după naştere, sau ca bărbat, în ziua de după vreo scurgere nocturnă?

În biserică, nu cumva te-ai închinat în grabă, ţi-ai făcut semnul Sf. Cruci strâmb şi incomplet?

N-ai venit la biserică murdar, mirosind, sau prea parfumat şi ferchezuit?

Ai făcut, fără să fie post sau fără canon de la duhovnic, metanii sâmbăta şi duminica? Ori în Săptămâna luminată?

Ai făcut vreodată închinăciuni sau metanii? Ştii cum să le faci corect?

Dacă ai stat acasă în timpul slujbei, împins de o necesitate, ai citit rugăciuni sau ai stat tolănit?

Te-ai unit cu bărbatul / femeia ta în zile de post, în sărbători şi în ajunul lor? Dar când femeia era în perioada lunară de curățire?

Ca femeie, ai intrat în biserică la slujbă în perioada lunară ce curățire şi ai sărutat icoanele, sau ai luat anafură?

Te-ai aşezat şi sculat de la masă fără rugăciune, fără Sf. Cruce, ai plecat de acasă fără măcar un ”Doamne ajută” şi o Sf. Cruce?

Ai zis că ții credința în suflet şi ai relația ta cu Dumnezeu, n-ai nevoie de Biserică, sau ai amânat mereu să te integrezi în viața Bisericii?

PORUNCA A CINCEA

Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta ca să-ţi fie ţie bine şi să trăieşti ani mulţi.

Nu ţi-ai bătut părinţii sau socrii?

Nu i-ai înjurat sau persecutat? I-ai judecat cumva?

Ai ascultat sfaturile lor?

I-ai batjocorit, poreclit, direct sau față de alții, le-ai dorit răul, sau moartea?

Nu i-ai înşelat cu ceva? Nu le-ai speculat buna credinţă?

Când au fost în necazuri i-ai ajutat?

Slujbe după moarte le-ai făcut?

Fraţii, surorile, le-ai ajutat?

Ai purtat grijă de soţie, de copii? Căci Sf. Pavel zice: Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui şi mai ales de cei din casa sa, s-a lepădat de credinţă şi este mai rău decât un necredincios. ***(1 Timotei 5, 8)***

Nu ţi-ai bătut soţia? Nu te-ai purtat rău cu ea? N-ai înjurat-o?

Soţul ţi l-ai cinstit? Soţia sau soţul ţi-ai iubit ca pe tine însuţi?

Nu ţi-ai înşelat soţul sau soţia?

Nu cumva o superi, o întristezi, o umileşti sau o subestimezi înaintea altora, considerând-o inferioară ţie?

Nu cumva te porţi cu ea autoritar, urât, o înjuri, o loveşti, o desconsideri înaintea copiilor tăi, provocând astfel numeroase probleme şi traume sufleteşti?

Nu cumva o maltratezi în patul matrimonial?

Nu i-ai făcut viaţa mai grea? Nu eşti cicălitor?

Nu cumva nu-ţi asculţi bărbatul şi desconsideri părerea lui, făcând doar ce vrei tu?

Nu cumva nu rabzi când este nervos, ci îl contrazici, fără să aştepţi să-i treacă mânia şi să-i spui apoi ce vrei, ca o femeie înţeleaptă?

Nu cumva cu trecerea timpului nu-i mai arăţi celuilalt, chiar dacă altfel, potrivit vârstei, afecţiunea şi interesul pe care-l mărturiseai înainte?

Nu cumva ignoraţi faptul că prin cununie aţi devenit „una", după porunca lui Dumnezeu, că dragostea voastră trebuie să fie atât de mare şi în aşa fel, încât nici o altă dragoste (faţă de părinţi, de copii, de rude) să nu o strice?

Nu cumva vă expuneţi problemele, supărările sau divergenţele înaintea copiilor voştri, provocându-le traume psihice?

Nu cumva nu-1 iubiţi şi nu-1 acceptaţi pe tovarăşul vostru de viaţă aşa cum este, cu scăderile lui, cu limitele lui, ci vreţi să-1 potriviţi propriilor voastre dorinţe şi nevoi şi să-1 faceţi unealta voastră supusă?

Nu cumva simţiţi uneori regret (şi persistaţi în el) pentru că v-aţi legat prin cununie sau că aţi ales persoana respectivă şi nu alta?

Te-ai despărţit de soţ / soţie după capul tău, fără sfatul duhovnicului? Ai lăsat să se strice căsnicia fără să apelezi la Biserică?

Nu cumva nu vă răbdaţi reciproc sau nu vă iertaţi greşelile unul altuia?

De cele sufleteşti ale celor din casa ta te-ai îngrijit suficient?

Cum te-ai purtat cu părinţii sufleteşti? Naşi, profesori, preoţi? I-ai respectat şi i-ai ajutat?

Nu ai fost obraznic sau încăpăţânat cu părinţii? Mândru sau batjocoritor?

Nu i-ai supărat? Mâniat? Judecat? Nu i-ai vorbit de rău, batjocorit?

Nu ai râs de neputinţele lor?

Nu te-ai ruşinat de ei?

Dacă a fost soţul, copilul, părintele, bolnav, paralizat, etc., ai chemat preotul să-l spovedească, să-l împărtășească?

Nu ţi-ai cheltuit banii pe lucruri nefolositoare (tutun sau alte plăceri) şi în felul acesta ai lipsit familia de cele trebuitoare?

De eşti părinte:

Ai îndreptat pe copii tăi pe drumul Bisericii, cu fapta şi cu cuvântul?

I-ai adus la împărtăşit cât de des când erau mici?

O cărticică de rugăciuni le-ai luat? Dar cruce la gât?

Nu le-ai dat exemplul tău de certuri, beţii, vorbe porcoase, minciună, furt, necinste, clevetire, lene?

Nu cumva le neglijezi educaţia din cauza păcatelor tale, sau le atragi atenția doar când te deranjează pe tine cu ceva, sau doar ca să te lase pe tine copiii în pace, sau doar ca să nu te facă de ruşine în public?

Îi pui la calculator, la TV sau le iei jucării ca să nu-ți solicite ție timp și preocupare?

I-ai luat cu tine la biserică atunci când sunt mici, ca mărindu-se să nu se împotrivească a vizita biserica?

Nu cumva trăieşti în concubinaj şi copiii văd acest lucru?

Pentru faptele rele: certuri, minciună, bătaie, furt, i-ai pedepsit? Nu cumva din milă i-ai cruţat?

Pentru copiii tăi, soţie, soţ, fraţi, surori, părinţi, fini, cumetri, naşi, duhovnic, ai făcut rugăciuni?

Nu ai fost prea aspru, sau prea blând cu copiii tăi? I-ai pedepsit pentru greșeală, sau pentru nervii tăi?

Te-ai interesat ce învaţă la şcoală? Le-ai spus că anumite lucruri din cărţi sau de la profesor nu-s creştineşti?

Nu cumva nu-i înveţi pe copiii tăi să dobândească virtutea iertării?

Nu cumva nu te îngrijeşti de calitatea priveliştilor şi distracţiilor lor şi nu-i ajuţi să valorifice creativ şi fără vătămare, timpul lor liber?

Nu cumva nu-i înveţi din timp pe copiii tăi importanţa înfrânării de dinainte de căsătorie, greşeala şi păcatul legăturilor dinaintea căsătoriei şi sfinţenia legăturii cununiei (monogame)?

Le explici şi pregăteşti din timp copiii pentru căsătorie, spunându-le că dragostea nu este doar placere şi petrecere, ci şi mai ales jertfă?

Copiii ştiu că până la bucurie şi fericire, trebuie muncă şi sacrificiu?

Îi pregăteşti să le fie dragă munca, cinstea, curăţenia, să ştie să o facă sau să o întreţină?

Nu cumva copiii tăi sunt mari (25, 30 de ani) şi tu încă îi îndeşi cu bani, mâncare, le plăteşti facturi şi rate, iar ei trăiesc în păcat, nu-şi fac un rost, risipesc şi n-au o rânduială?

Nu cumva zici că-ţi ajunge un copil, având pe deplin o mentalitate lumească asupra acestei teme? Refuzul naşterii de copii şi folosirea multor şi diferitelor feluri de contracepţie arată lipsa nădejdii în purtarea de grijă a lui Dumnezeu şi este un mare păcat. Copilul nu este al tău, partea cea mai importantă o face Dumnezeu, de aceea se spune că vine fiecare copil cu binecuvântarea lui.

Nu cumva arăţi o dragoste exagerată faţă de copiii tăi şi-i cocoloşeşti, încât neglijezi dragostea datorată soţului (soţiei) tău?

Nu cumva îi consideri pe copiii tăi ca pe proprietatea ta şi nu ca pe daruri ale lui Dumnezeu, fiind mai întâi copii ai lui Dumnezeu şi mai apoi copii ai tăi?

Nu cumva îi înjuri sau îi pedepseşti fără un motiv serios, ca să-ţi verşi nervii, neurmărind educaţia lor?

Nu cumva dragostea faţă de copiii tăi este în funcţie de cât răspund ei aşteptărilor tale?

De eşti tutore, sau naş.

Te-ai aruncat orbeşte să cununi şi botezi, fără să te gândeşti la răspunderile ce decurg de aici toată viaţa ta şi/sau a finilor?

Ţi-ai îndeplinit toate îndatoririle materiale şi moral-duhovniceşti faţă de copil?

Ai sfătuit de bine, creştineşte, pe finii de cununie sau Botez?

Ai căutat să te arăţi şi îndrumător duhovnicesc, nu numai prieten de familie?

De eşti stăpân

Le-ai plătit leafa cinstit, nu le-ai reţinut pentru cine ştie ce motive?

Ai alergat numai după comenzi, contracte, fără să te preocupi de calitatea lucrărilor?

I-ai îndemnat să-şi facă datoriile religioase?

Nu i-ai îndemnat să facă vreun păcat?

De eşti slugă

Ai ascultat stăpânii, patronii etc.?

Ţi-ai îndeplinit cu hărnicie toate datoriile?

Nu le-ai lucrat de mântuială?

Nu le-ai furat ceva?

Faţă de duhovnic

Ai zdrobire de inimă, sau te spovedeşti formal, mecanic?

Ți-ai pus cu adevărat în cuget și-n inimă să te schimbi? Ai luptat cu păcatul? Dacă ai căzut, te-ai dus repede să-ți ceri iertare, sau ai așteptat un post să vină la rând?

Ai ascultat pe duhovnic? Canonul l-ai împlinit, sau l-ai bagatelizat, sau neglijat?

Dacă ai simțit că nu-l poți face, ai spus, ai cerut altul, sau ți-ai luat singur pogorământ?

Ai spus acasă, pe aiurea, ce ai discutat cu duhovnicul? Să știi că nu numai duhovnicul trebuie să țină secretul. Rețetele sufletești nu se potrivesc la toți oamenii la fel, plus că poți sminti, un om care nu-l cunoaște pe părintele tău poate interpreta cu totul altfel ce-i spui.

Te-ai spovedit des, ori din an în Paști?

Te-ai rugat la Dumnezeu să dea duhovnicului tău sfat de folos? Ai umblat din preot în preot cu aceeași întrebare, ispitind? Duhovnicul nu-ți dă sfat după mintea ta, după mofturile și păcatele tale, ci după Dumnezeu.

Te-ai rugat și tu, dacă ai avut o problemă, sau doar ai dat pomelnic?

Dacă ai dus pomană la biserică, ai stat și tu la slujbă?

Te-ai spovedit parțial, ai ascuns păcate, ți le-ai justificat, ai dat nume la spovedanie cumva?

Ai dat prea multe detalii fără să ți se ceară?

Ai divagat, bătut câmpii, obosind pe duhovnic și supărând pe cei care așteaptă la rând?

Ți-ai cercetat conștiința?

Ți-ai bătut pieptul ca smeritul vameș, încercând să simți cât mai adâncă pătrere de rău?

Te-ai spovedit după îndreptar? Îndreptarul trebuie citit pe îndelete, îți scrii păcatele pe hârtie, apoi le rupi, iar acasă o arzi.

Dacă vezi că uiți păcatele, le-ai scris pe hârtie?

Ca duhovnic:

Ca duhovnic, ai căutat să fii tu sănătos înainte să vindeci? Ai păcate grele?

Ai spus păcatul vre unui fiu duhovnicesc la alte persoane?

Ai spovedit în grabă, nelăsând pe om să-și deschidă sufletul?

Ai spovedit în timpul unei slujbe, fără să fie urgență mare și să mai ai un părinte să ducă slujba mai departe?

Ai cercetat dacă există zdrobire de inimă, sau ai căutat să o sădești?

Ai cercetat dacă omul vrea să-ți schimbe viața, să părăsească păcatul, înainte de a da dezlegare?

Ai cercetat dacă omul are păcate grele opritoare de la Sf. Împărtășanie?

Te-ai rușinat să pui anumite întrebări?

Dai Sf. Împărtășanie prea ușor, după mintea ta?

Nu o dai prea greu, mimând asprime cuvioasă ori aplicând fără discernământ și după literă canoanele?

Cauți să te cercetezi mereu pe tine, canoanele, pravilele și pe Sf. Părinți ca să cunoști sufletul și omul mai bine, să găsești medicamente duhovnicești la părinți duhovnici mai mari ca tine?

PORUNCA A ŞASEA

Să nu ucizi

Nu cumva ai ucis vreodată cu voie sau fără voie?

Nu doreşti să ucizi, nu ai gânduri de răzbunare?

Nu doreşti moartea cuiva, fie pentru a-i lua averea, femeia, bărbatul etc?

Nu ai bătut pe cineva?

Nu ai amenințat?

Nu urăşti pe cineva, eşti împăcat cu toţi cunoscuţii?

Doreşti rău cuiva, moarte, pagubă?

Ai ponegrit, calomniat, dorit răul cuiva?

Ai sfătuit pe cineva să bată, să calomnieze, să omoare?

Ai ucis în ”legitimă” apărare?

Ai ucis în război? (Deşi mai puţin, şi acestea se canonisesc cu până la trei ani.)

Te bucuri de răul ce se întâmplă semenului?

De eşti bărbat ai admis lepădarea (avortarea) de copii?

De eşti femeie, nu ai lepădat (avortat) prunc cu voie?

Ai îndemnat, ai învăţat, ai ajutat, ai dus, ai făcut avort altora?

Ai copii morți, nebotezați din neglijența ta?

Ai omorât prunc din neglijență, nebăgare de seamă, sau l-ai abandonat străzii, statului, Bisericii?

Nu ai căutat să te sinucizi direct sau indirect?

Ai făcut vânătoare de dragul plăcerii, fără să fii împins acolo de vreo necesitate personală sau de serviciu?

Nu cumva te-ai blestemat singur sau pe altul ai blestemat?

Nu cumva eşti robit patimii fumatului şi îţi alterezi atât sănătatea ta, cât şi pe a celor din jur?

Nu cumva ai luat sau iei droguri (LSD, opiu, heroină, cocaină) care distrug viaţa, ucigând astfel sufletul pentru care S-a răstignit Hristos?

Ai fost crud, ai bătut, ai omorât animale cu răutate?

PORUNCA A ŞAPTEA

Să nu fii desfrânat. (Curvie face cel necăsătorit; preacurvie cel căsătorit.)

Ai făcut malahie (masturbare sau curvie cu diavolul), singur sau cu altul, vărsând sămânţa jertfă diavolului şi robindu-te plăcerii?

Nu cauţi prea des să te uneşti cu bărbatul/femeia ta pentru a-ţi potoli pofta?

Nu refuzi pe bărbatul/femeia ta, din diverse motive sau din evlavie, fără să vă sfătuiţi înainte?

Nu ai curvit sau de eşti căsătorit n-ai preacurvit?

Te-ai căsătorit cu femeie / bărbat de altă credinţă?

Ţi-ai pus naşi de altă credinţă decât cea ortodoxă? Naşii de cununie erau cununaţi? Cei de botez, nu cumva trăiau în păcat împreună?

Nu trăieşti în concubinaj?

Nu păcătuieşti împotriva firii: onanie (lepădare seminţei în afara sau pe corpul femeii)?

Ai curvit cu animale?

N-ai curvit cu rudenii de sânge sau cu cele spirituale (fină, naşe)?

N-ai pipăit trupul altuia sau al tău cuprins de patima desfrânării?

N-ai vrut să vezi părţile ruşinoase ale corpului cuiva?

Nu cumva pofteşti să curveşti cu bărbatul sau femeia altuia?

Nu cauţi prilej de curvie?

La lucruri ruşinoase te gândeşti?

Nu cauţi să-ţi aduci aminte de asemenea scene?

Nu vorbeşti lucruri ruşinoase?

Nu cumva ai fost vreodată mijlocitor al unei legături nepermise, pentru a cădea alţii în desfrânare?

Nu cumva eşti mândru şi egoist, lacom şi beţiv, patimi care conduc la desfrânare şi adulter?

Nu cumva îţi face plăcere şi obişnuieşti să te uiţi la imagini pornografice, erotice (filme, spectacole, reprezentaţii în localuri de noapte, reviste, pagini de internet)?

Nu te îndulceşti cu gânduri păcătoase, în loc să le respingi şi alungi?

Te-ai unit cu soţia când era pe ciclu sau ştiai că este însărcinată? Dar în cele 40 de zile după naştere?

Foloseşti metode contraceptive (în fapt avortive, pentru că marea majoritate acţionează şi după concepţie şi avem avorturi la activ chiar dacă nu am simţit fizic mai nimic), pilula, injecţie, sterilet, implant?

Ai cerut să ţi se lege trompele pentru a păcătui în voie?

Foloseşti prezervativ, diafragma, etc., căutând plăcerea şi înlăturând/evitând procreerea?

Defilezi gol, sau aproape prin fața copiilor? Îi înveți despre rușine și goliciune?

Nu ai făcut Sodomie sau Gomorie? Adică bărbat cu bărbat? Sau bărbat cu femeie împotriva firii? Sau femeie cu femeie împotriva firii?

Ai făcut perversiuni? Adică sex oral sau anal? Să știi că gura nu este făcută pentru mângâierea organelor intime ale bărbatului, respectiv femeii! Iar posteriorul, dosul, e lăsat pentru eliminarea resturilor de mâncare, nu pentru satisfacerea mădularelor/organelor înfierbântate. Aceasta constituie preacurvie, perversiune, iar căsătoria nu înseamnă legalizarea acestora.

Te-ai unit cu soţul/soţia în zile de post ori sărbătoare? Dar în seara dinaintea sărbătorii? Unirea cu bărbatul/femeia se numește fie ”a chema prunci la viață” sau ”a face copii”. Creștinii nu fac sex, nu fac dragoste, plăcerea este doar un condiment, ceva secundar lăsat de Dumnezeu ca o binecuvântare și încurajare pentru facerea de copii. Nu actul în sine este fundamental și esențial pentru familie, ci copiii care vin și ne unesc nu doar câteva minute, ci 20-30 de ani și mai mult, până se măresc, faptul că începutul este ușor și plăcut ne anunță că vine și osteneala. Căsătoria nu înseamnă legalizarea poftelor, ci canalizarea lor într-o direcție bună și transformarea lor în dorință responsabilă de a avea și crește împreună copii. Cu cât omul este mai robit poftei, cu atât mai greu va fi adus la adevăr, dar dacă are credință și un duhovnic să-l călăuzească, încet-încet, prin mijloace bisericești, va fi pregătit pentru o concepție și o viață mai duhovnicească. Mai greu este când unul dintre soți este mai pofticios, iar celălalt mai credincios, dar cu tact și răbdare, cu rugăciune, cei doi se vor armoniza.

PORUNCA A OPTA

Să nu furi.

(*Preotul nu poate ierta furtul neînapoiat; deci să restitui ceea ce ai furat şi apoi spovedeşte-te. Cere sfat cum să repari lucrurile.)*

N-ai furat bani sau alte obiecte de la stat, societate sau vreun om?

N-ai păgubit pe alţii?

Pe cel păgubit l-ai despăgubit?

De averea altuia, încredinţată ţie, ai avut destulă grijă?

Nu cumva ai împrumutat bani, unelte, alte bunuri şi nu le-ai înapoiat proprietarului?

Ai deschis cumva scrisori străine?

Nu cumva joci cărţi sau iei parte la jocuri de noroc (furt „legal" al celor mulţi) şi îţi nedreptăţeşti astfel familia, furând-o şi furând apoi şi pe aproapele tău?

Ai primit sau cumpărat lucruri furate?

Lucrurile găsite le-ai dat înapoi?

Ai luat lucruri de la biserică fără să ceri voie? Le-ai dat înapoi?

N-ai schimbat hotarele pământului cu vecinul tău?

N-ai îndemnat pe altul să facă acest lucru?

N-ai luat dobândă prea mare?

N-ai falsificat vreo marfă, n-ai vândut-o ca marfă bună?

La cântar sau socoteală n-ai înşelat?

N-ai luat de la cel mai mic decât tine, lucruri cu de-a sila?

Eventual prin judecăți, avocați, martori mincinoși?

N-ai furat moştenirea altuia?

N-ai luat mită?

N-ai învăţat copiii să fure?

Ai copiat la examene, lucrări, ai suflat altuia, săvârşind furt intelectual?

PORUNCA A NOUA

Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui.

N-ai jurat strâmb?

N-ai minţit?

N-ai adus mărturii mincinoase?

Te-ai purtat corect cu semenul tău?

Nu l-ai minţit?

Nu cumva ai purtat minciuni?

Ai jurat ceva în faţa Domnului sau luând ca martor pe Dumnezeu, Sf. Cruce, şi n-ai împlinit? Ai promis, chiar şi în gând, că faci o pomană, milostenie, faptă bună, donaţie, şi n-ai împlinit?

Nu cumva spui minciuni pentru a te justifica, pentru a nu te mustra pe tine şi a te pocăi?

Nu cumva spovedania ta nu este directă şi sinceră, ci îi judeci pe ceilalţi, aruncând vina păcatelor tale pe alţii (soacră, noră, soţ, şef, coleg)?

Nu cumva minţi pentru a nu primi vreo responsabilitate sau vreo muncă pe care eşti dator să o faci?

Nu cumva ai calomniat pe cineva, pentru a-1 păgubi, sau umili, sau defăima?

Nu cumva flatezi pe alţii cu laude mincinoase, pentru a-ţi asigura stima lor sau pentru oarecare foloase?

Nu cumva te arăţi cu două feţe, pentru a câştiga favoarea sau aprobarea unora? Nu vorbeşti cu două înţelesuri? Tu spui una, dar ştii că prin formularea ta, celălalt va înţelege cu totul altceva.

Nu cumva eşti suspicios şi dai crezare suspiciunilor tale faţă de ceilalţi?

Nu cumva vorbeşti mult, căzând adesea în păcatul judecării celorlalţi?

Nu cumva te dedai la a lua în glumă, a ironiza, a măscări (imita), a-i lua în râs pe ceilalţi, plecând de la greşelile lor, de la slăbiciunile lor trupeşti sau sufleteşti?

Nu cumva obişnuieşti să retransmiti informaţii sau secrete ale altora încredintate numai ţie, provocând astfel certuri şi vrăjmăşii între confraţii tăi?

PORUNCA A ZECEA

Să nu pofteşti şi să nu doreşti nimic, din ceea ce este al aproapelui tău.

Dorit-ai femeia, fiica, bărbatul sau fiul aproapelui tău?

Nu ai dorit starea socială a celui mai mare ca tine?

N-ai urât din această cauză pe vecin? Dorit-ai averea vecinului?

N-ai dorit casa, sau pământul, sau vita, sau lucrul fratelui tău?

Când ţi-a venit un gând păcătos, nu cumva te-ai îndulcit cu el, în loc să-l alungi pe dată?

Nu cumva felul tău de viaţă este provocator şi preţios şi constituie pricină de sminteală fratelui tău care petrece în strâmtorări? Ştii să surplusul tău este lipsa altuia şi vei da seamă?

Nu cumva din iubire de slavă soliciţi primul loc (în colectiv, în întruniri, în familie) sau demnităţi care nu ţi se potrivesc?

Nu cumva primeşti (sau dai) mită sau primeşti bani sau mici "atenţii" la serviciu, sau iei "comisioane", depăşindu-ţi atribuţiile, sau soliciti servicii în schimbul celor oferite de tine, dar care sunt de datoria ta şi pentru care iei salariu? Ceea ce primeşti ca recunoştinţă, nu e păcat, dar este păcat să nu refuzi de la unii nevoiaşi, sau mai ales să iei înainte, sau să dai de înţeles că vrei, sau să forţezi să ţi se dea. Comport-te la fel cu toţi, iar dacă nu poţi, nu lua nici o floare, decât să te sminteşti. Fiecare, în funcţie de domeniu, să se sfătuiască înainte, şi nu după, cu duhovnicul.

CELE ŞAPTE PĂCATE CAPITALE

(din ele izvorăsc mereu altele)

Mândria

Este izvorul tuturor răutăţilor sufleteşti; ea este o lăcomie spirituală pentru care şi dracii au căzut din darul lui Dumnezeu.

Mă apasă păcatele subţiri, îngâmfarea de sine, cruţarea de sine, mila de sine, părerea de sine, înfumurarea, iubirea de sine!

Nu eşti mândru, fălos, închipuit?

Nu crezi prea mult în frumuseţea sau averea ta, nu te-ai mândrit cu ele?

Îşi face plăcere să comanzi, să pui pe alţii la treabă, sau să umileşti?

Nu dispreţuieşti pe nimeni? Nu eşti obraznic sau încăpăţânat?

Nu eşti făţarnic, ipocrit (una spui, alta faci)?

Nu te-ai lăudat prin fapte, vorbe, îmbrăcăminte?

Nu ai vorbit ceva spre a fi lăudat?

Nu ai clevetit pe aproapele ca să-i înjoseşti cinstea şi vrednicia şi spre a te ridica pe tine?

Ai răbdat ocara celui ce te-a ocărât?

Ai iertat pe cei ce s-au supărat pe tine?

Nu te-ai mândrit cu ştiinţa, cu cunoştinţele tale?

Dacă eşti funcţionar public, slujeşti semenilor astfel încât să se simtă creştinul din tine?

Nu cumva eşti foarte insistent, cerând încontinuu explicații de la ceilalți, în probleme pe care le poți rezolva singur?

În Sf. Locaș, ai uitat unde te afli? Ai fost neglijent? Ai sărutat icoana Mântuitorului, Maicii Domnului, Sfântului, pe față, pe corp, unde ai nimerit? Caută a săruta persoana pe picior, pe mână, pe marginea veșmântului, numai în cazuri special și cu binecuvântare se sărută altfel.

Ai dat bani pe haine, podoabe, alte lucruri scumpe?

Ți-ai împodobit casa cu obiecte luxoase, de dragul esteticului? Ți-ai cumpărat mașină din fudulie, după anturaj? Schimbi lucrurile din casă des și fără motiv practic?

Lăcomia

Din abstract, egoismul se concretizează prin lăcomie. Din acest punct de vedere priveşte Sf. Apostol Pavel când zice că lăcomia este rădăcina tuturor răutăţilor.

Nu eşti lacom la mâncare sau băutură? Ai vărsat de mâncare sau băutură? Te-ai îmbătat?

Nu vrei să strângi avere sau alte lucruri?

În strângerea de bani nu eşti lacom, n-ai înşelat pe aproapele tău din această cauză?

Nu ai mâncat sau ai băut pe ascuns?

Ai mâncat în sărbători înainte de Sf. Liturghie?

Posteşti miercurea şi vinerea, în cinstea vinderii şi patimilor Mântuitorului?

Posteşti cele 4 posturi de peste an? Pe copii îi obişnuieşti să postească miercurea, vinerea şi cele 4 posturi de peste an, făcându-le un bine şi lor, sprijinindu-i să se poată astfel împărtăşi?

Ai ţinut post numai de mâncare neglijând postul sufletesc, abţinerea cât mai mare de la păcate?

Ai petrecut zile de sărbători la petreceri, localuri, nunţi? Te-ai îmbuibat, îmbătat, vărsat, de Crăciun, Paşte, la vreun praznic sau nuntă, uitând de sfinţenia ori solemnitatea momentului?

Lenea

Este lipsa de întrebuinţare a puterilor trupeşti şi sufleteşti pe care Dumnezeu ni le-a dăruit ca să le folosim în viaţa noastră

Nu eşti leneş? Pierzi timpul visând cu ochii deschişi? Dormi prea mult?

Nu pierzi timpul fără să lucrezi? Nu-ţi place să pui pe alţii, să comanzi, iar tu să stai?

Nu te ocupi cu lucruri rele sau deşarte (gătirea trupului etc.)?

Rugăciunea o faci regulat? Și dimineața, și seara?

Nu te-ai lenevit să-ți cercetezi și mărturiseşti păcatele?

Mi-a fost lene să dau milostenie, am judecat pe sărmani.

Am dat un ban la un cerşetor de pe stradă, însă nu am cercetat pe vreun bătrân, vreun creştin în nevoie să fac o pomană mai mare.

M-am amăgit că mă voi pocăi la bătrâneţe sau cu gândul că dacă aș fi la mînăstire, m-aș ruga, aș citi și aș posti.

Locuieşti în casă nesfințită?

De suflet te îngrijeşti?

Datoria ca funcţionar, lucrător, servitor, ţi-o faci?

Nu obligi pe cei mai mici să facă lucrul tău?

Ţi-ai îndeplinit canonul?

Nu cumva din plictiseală nu te împotriveşti şi nu te lupţi cu gândurile rele şi păcătoase, pe care ţi le dă diavolul, ci te dedai lor şi te îndulceşti de cugetarea lor şi faci înţelegere cu ele în inima ta, spre a le împlini în faptă la momentul potrivit?

Mânia

Se întemeiază tot pe pivotul lăcomiei. Când omul nu-şi poate îndeplini poftele sale, se înfurie căci este împiedicat de la scopul său cel rău. Omul se poate mânia numai contra păcatului.

N-ai făcut rele, în mânie, înjurături, bătăi, etc.?

Te mânii des? Cât te ţine? Ştii că Sf. Pavel a spus: Soarele să nu apună este mânia voastră (Efeseni 4, 26) ?

Acum eşti supărat pe cineva?

Ai bătut pe cineva cu bâta, cu palma?

Nu cumva eşti scandalagiu şi-i pui pe alţii să se certe, să se bată, chiar şi numai pentru a te distra?

Nu cumva eşti agresiv şi te mânii şi te tulburi uşor, şi-ţi place să te cerţi până şi pentru lucruri mărunte?

Nu cumva te-ai mâniat pe cineva şi 1-ai certat pe nedrept şi nu din dragoste?

N-ai supărat sau mustrat pe cineva fără temei, cu răutate?

Ai dorit răul celui ce ţi-a făcut rău? Dar celui ce ţi-a făcut bine?

Nu te-ai mâniat pe vecin pe motivul că e mai bun decât tine? Nu l-ai invidiat? Nu-ţi pare rău?

Nu ai vărsat sângele cuiva (în beţie)?

Nu te-ai rugat (în mânie) să vină răul asupra vrăjmaşilor tăi?

Nu ai fost nerăbdător în necaz sau boală?

Nu ai avut râvnă nesocotită, sau rea, ori nebunească spre vreun lucru, fie şi duhovnicesc?

Zgârcenia

Este materială şi spirituală. Materială este atunci când omul nu voieşte să mângâie trupeşte pe cel sărac, iar spirituală când nu voieşte să îndrumeze pe cel neştiutor din răutate.

Eşti zgârcit? N-ai lipsit de cele necesare pe un vecin din zgârcenie?

Ai ajutat pe sărac? Ai dat de pomană ce-i mai bun sau te-ai zgârcit?

La masă ai chemat săraci sau bogaţi? Ştii că Mântuitorul ne îndeamnă să chemăm la masă pe cei ce nu ne pot chema înapoi.

Nu vinzi prea scump, produsele sau munca ta? Nu înşeli?

Nu-ţi pare rău că ai făcut vreun bine?

Nu cumva mănânci puţin, te îmbraci prost (pe tine şi pe ai tăi) spre a te îmbogăţi?

Nu cumva nu te îngrijeşti de sănătatea alor tăi, copii, soţie, părinţi, fraţi, spre a nu cheltui bani?

Ai făcut milostenie? Ai judecat pe săraci?

Pomenirile celor adormiţi ai tăi le-ai făcut?

Invidia *(cearta sau pizma)*

Când cel furios nu poate birui cu mânia lui piedicile care i se opun, şi neputând să facă altceva, se îndulceşte cu inima în patima invidiei, ca să acopere cinstea şi vrednicia sufletească şi trupească a aproapelui şi să se înalţe el.

Eşti certat cu cineva? Îţi place să te cerţi?

Urăşti pe cineva? Batjocoreşti?

Pârăşti? Eşti indiscret? (asculţi la uşi, tragi cu urechea la conversaţii care nu te privesc, deschizi corespondenţă care nu ţi-e adresată)

Sfaturi viclene dai? Acum ai pe cineva invidie?

Vorbeşti cu toată lumea?

Ai poreclit pe cineva? Nu ai băgat vrajbă între fraţi?

Nu porţi pizmă pe cineva pentru faptul că e mai bun ca tine sau se bucură de mai multă cinste, avere, situaţie socială etc.?

De folos este, când cineva ne reproşează ceva, (rudă, vecin, coleg, duşman, necunoscut) să luăm aminte dacă nu are măcar un dram de dreptate, şi prin aceasta să se pună în lumină păcate ascunse de-ale noastre, pe care nu le-am luat în seamă. Nu neapărat să arătăm aceluia, dar să ne punem în minte şi să ne spovedim.

Desfrânarea (Curvia)

Este tot o lăcomie, dar nu de ordin material sau spiritual, ci de ordin sentimental. Păcatul curviei, ca nici un alt păcat, se face în trup. Trupul e templul Duhului Sfânt. (Poţi face desfrânare privind sau auzind lucruri care te-ar face să păcătuieşti. Chiar mâncând, dormind prea mult, vorbind etc.)

Nu mănânci sau dormi prea mult? Ştii că tot Sf. Pavel a spus: Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos (1 Cor 6, 12).

Nu ai în casă tablouri cu chipuri goale? Nu le priveşti cu patimă?
(Mai multe despre desfrânare sunt scrise la Porunca a şaptea.)

PĂCATE STRIGĂTOARE LA CER

A. Uciderea cu voie

Ai ucis pe cineva? Ai căutat să ucizi? Vrei să ucizi pe cineva?

Vrei să te răzbuni luând viaţa cuiva?

Ai bătut pe cineva? Ai certat, ai ameninţat pe cineva?

Ai dat sfaturi greşite sau doar ca să placi celuilalt?

Oprirea pensiei sau simbriei la orfani, văduve, muncitori, salariaţi sau servitori.

Ai oprit pensiile sau salariile? Din orice motiv, fie ca despăgubire pentru un lucru stricat, fie din alte motive?

Reţineri parţiale sau nedrepte ai făcut?

Ai plătit totdeauna pentru ceea ce ţi-au lucrat alţii?

Asuprirea văduvelor, orfanilor, invalizilor şi neputincioşilor.

N-ai bătut copiii, bătrânii sau orfanii? Nu ţi-ai bătut joc de ei?

N-ai asuprit pe cel mai mic decât tine?

De orice neputincios, surd, gângav, şchiop, ciung, chior nu ţi-ai bătut joc? Nu i-ai necăjit? Nu cumva ai avut datoria să-i ajuţi şi nu i-ai ajutat? Sau ai trecut pe lângă ei ca preotul şi levitul din Evanghelia cu Samariteanul milostiv?

Pe orb l-ai făcut să cadă conducându-l rău?

DATORII FAŢĂ DE VIAŢA SUFLETEASCĂ A APROAPELUI

A feri pe altul de a păcătui. Ai ferit sau nu ?

A învăţa pe cei neştiutori.

A da un sfat bun celui ce are nevoie.

A ne ruga lui Dumnezeu pentru alţii.

A mângâia pe cei întristaţi.

A suferi cu răbdare când suntem nedreptăţiţi.

A ierta greşelile altora.

Trecând pe lângă un nevoiaş, fie acela mirosind a alcool sau ţigară, sau fiind în putere, dacă ne smintim a da un ban sau hrană, putem să zicem în când, trecând pe lângă, de câteva ori Rugăciunea lui Iisus pentru el.

PORUNCI PRIVITOARE LA VIAŢA TRUPEASCĂ A APROAPELUI

A da hrană celui flămând.

A potoli setea celui însetat.

A îmbrăca pe cel gol.

A îngriji pe cel bolnav.

A primi şi ospăta pe streini.

A cerceta pe cei din închisori.

A îngropa pe cei morţi.

PĂCATE STREINE

Când sfătuieşti pe altul să păcătuiască.

Când porunceşti altuia să păcătuiască.

Când te învoieşti cu altul la păcat.

Când ajuţi pe altul să păcătuiască.

Când lauzi pe cel ce face păcatul.

Când poţi, dar nu voieşti să împiedici pe altul de a face păcatul. Poți astfel împiedica un rău, un avort, o ucidere, ceva.

Când ştii şi nu spui păcatul altuia (să i-l spui) (să întrebi duhovnicul dacă nu ştii ce să faci)

PĂCATE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

1. ***Nesocotirea harului lui Dumnezeu şi încrederea prea mare în tine.***

Să crezi că Dumnezeu n-are putere să te ierte, e un păcat foarte mare.

Să crezi că tu eşti totul şi Dumnezeu n-are nici o putere în lume.

2. ***Neîncrederea în Dumnezeu.***

3. ***Împotrivirea la Adevărul stabilit de Sfânta Biserică.***

4. ***Lepădarea de Biserica Ortodoxă.*** **Fereşte-te de aceste păcate, căci Mântuitorul spune: Dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veşnică (Marcu, 3, 29).**

Ai stat cu încăpăţânare şi mândrie împotriva adevărului învederat, arătat şi dovedit?

Ai întristat, stins şi alungat Duhul Sfânt prin păcatele tale?

Ţi-ai împietrit inima, neprimind şi nepăzind în mod repetat cuvântul lui Dumnezeu, când l-ai auzit sau citit?

Nu vreau, nu suport să aud de preoţi, credinţă, religie.

Nu am crezut în suflet, viaţă viitoare, judecată, am susţinut că eu cred doar ceea ce văd.

CELE 9 PORUNCI BISERICEŞTI

Cercetarea Sfintei Biserici în toate Duminicile şi sărbătorile religioase.

Păzirea celor patru posturi din an.

Respectul faţă de feţele bisericeşti.

Mărturisirea păcatelor în cele patru posturi.

A ne feri de eretici.

A ne ruga pentru conducătorii statului şi dregătorii Bisericii.

A nu face nuntă, petreceri, în post.

A feri Biserica de a i se înstrăina lucrurile.

A păzi posturile şi a face rugăciunile pe care chiriarhul (episcopul) locului le pune în vremuri grele.

SFATURI

Spovedeşte-te de cel puţin patru ori pe an în posturi (caută să fie lunar şi la nevoie participă şi la Sf. Maslu) .

Păstrează acelaşi duhovnic. Roagă-te la Dumnezeu să-ţi vorbească prin el cu sfat bun.

Fă-ţi un serios examen de conştiinţă înainte de a merge la spovedanie.

Scrie pe hârtie păcatele, altfel le poţi uita. Apoi arde hârtia.

Mărturiseşte singur nu numai păcatele făcute, făptuite, ci şi (pe) cele din inimă.

Nu ascunde nici un păcat.

Împacă-te cu cel ce ţi-a greşit.

Ocoleşte prilejul de păcătuire.

Părăseşte păcatul - angajează-te că nu vei mai păcătui.

Regretă păcatele făcute.

Fereşte-te pe cât poţi de ele.

Cuminecă-te numai dacă te simţi curat. Altfel vei fi osândit. Ascultă de duhovnic dacă să te împărtăşeşti sau nu.

Îndeplineşte cu sfinţenie canonul dat de duhovnic.

Judecă-te singur pentru fiecare păcat făcut.

Orice creştin e bine să facă măcar o dată în viaţă Spovedanie generală. Păcatele nu pot intra în cer. Fără Spovedanie nu intră în cer nimeni. Atenţie însă că diavolul are un şiretlic: când faci păcate, îţi dă curaj, iar când să le Spovedeşti, îţi aduce ruşinea.

Fiecare dintre noi avem o menire, dar trebuie să stăm sub povaţa duhovnicului, care înlătură voia nepricepută, făcând loc voii lăsată de Dumnezeu în fiecare dintre noi. Duhovnicul dezvăluie intenţiile lui Dumnezeu în noi. Dacă nu stăm sub povaţa duhovnicului putem să intrăm în rătăciri mai mari ca patimile.

Să nu ne ruşinăm, la Spovedanie, ca să fim iertaţi, ci mai bine să ne ruşinăm de a mai face păcatele. Ce uşor este să te mântui… Vii la preot, spui păcatele, iar preotul spune: „Eu, nevrednicul preot şi duhovnic, te iert şi te dezleg cu puterea ce-mi este dată, în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.” Şi Hristos, în chip nevăzut, dezleagă lanţurile păcatelor tale, şi ceea ce zice preotul pe pământ face Hristos în ceruri.

Aceasta este Taina Tainelor, nici îngerii, nici Arhanghelii, nici chiar Maica Domnului nu poate da dezlegarea păcatelor omului, ci numai preotul Domnului nostru Iisus Hristos.

Dumnezeului nostru slavă şi cinste, în vecii vecilor. Amin!